

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

XII. évfolyam, 23. szám

2022. február 06

Csalódottság

A szó jelentése érzelmi töltetű, így a cím olvasáskor talán sokan felvonják szemöldöküket, hogy ugyan mit akarok én ezzel. Mégis engedje meg a Kedves Olvasó, hogy kissé talán személyes gondolataimat is papírra vessem.

Nem szerettem volna képzavarba kerülni, ezért a bennem bujkáló érzés kifejezésére rákerestem az interneten. Több meghatározást is feldobott a net, de csak egyet írok ide: „A csalódás egy olyan nem elégedett érzés, amely az elvárások vagy remények meg nem valósulását követi.”

Nos, jelen helyzetben én valóban csalódott vagyok. Csalódtam az Új Esztendőben, mert hiába a „hurrá optimizmus”, mégis szomorúsággal kezdődött. A folytatás sem lett túl rózsás. Van, amikor úgy érezzük, hogy semmi sem akar sikerülni, és ez a „nem elégedett érzés” hatalmába kerít bennünket. De kik, vagy mik okozhatnak számunkra csalódottságot? Emberek, akik hátba támadnak, pedig eddig bíztunk bennük? Vagy éppen úgy érezzük nem tettek meg minden tőlük telhetőt az érdekünkben? Vagy egy kedves szót várunk és csúnya lett belőle?

De ha nem emberek, hanem események végkifejlete miatt csalódunk, akkor is az eseményeket befolyásoló embereket hibáztatjuk? Azokat, akik megpróbálnak tenni, de a végkifejlett számunkra mégsem lett megfelelő? Ez az érzés számtalanszor megérint

bennünket is, mert hiába tesszük a dolgunkat, az eredmények késve, vagy egyáltalán nem jönnek. Vagy ha jönnek is, az nem mindenki számára megfelelő. És ekkor következik az, hogy elkezdünk saját csalódottságunk kapcsán másokat hibáztatni. Van, hogy csendesen, van, hogy hangosan. Kritizálunk és olyanokat teszünk, ami nem visz közelebb az elégedettség érzéséhez.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, 03/33-48, mobil: 30-386-6083, 20-286-1440,

E-mail: zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Persze, vannak helyzetek, amiket nem tudunk befolyásolni, mert nem rajtunk múlnak. Gondolhatjuk ezt a mostani bértárgyalás kapcsán is, mondhatjuk, hogy úgyse rajtam múlik. Vagy mégis? Mert, ha mindenki szakszervezeti tag lenne, akkor nagyobb erő felmutatása mellett ülhetne le a tárgyalóasztalhoz a képviselőnk. De könnyebb a szakszervezetben a bűnbakot keresni, mint azt erősíteni, és ha a nincs eredmény, jön a csalódottság.

Megértem, hogy a vasutasok is csalódtak, de bízom benne, hogy nem a szakszervezetünkben. És azt se felejtsek el, hogy ez a mai helyzet csak átmeneti. Átmeneti, mert a bértárgyalások nem záródtak le, van remény egy jó megállapodás megkötésére. Azt biztosan nem állíthatom, hogy elégedettséget hoz majd mindannyiunk számára, mert ilyen még sosem volt. Abban azonban reménykedek, hogy sokkal kevesebb lesz a csalódott vasutas, még akkor is, ha ez az érzés megmarad párunkban.

Juhász Tiborné

Bér'23 – útközben

Február másodikán másodszor ült össze idei bérünk ügyében a Csoportszintű Érdekegyeztető Tanács (CSÉT) a MÁV-Volán-csoportnál. Végeredmény nem született, előrelépés viszont igen: az öt százalékos idei bérfelértékelés mellett a munkáltató emelte a tétet, vagyis a januári ülésre hozott minimum 36 400 forintos mértéket 41 000 ezer forintra növelte (átlagosan 12%-ra). A szakszervezetek – köztük a Vasutasok Szakszervezete – természetesen elégedetlenek az új ajánlattal csakúgy, mint az öt százalékos mértékkel, ezért további tárgyalásokra van szükség. Ennek előmozdításáért személyes konzultációt tartanak fontosnak a tulajdonossal, ezért levelet írtak Lázár János építési és közlekedési miniszternek – várjuk a miniszter választát.

A múlt heti CSÉT-ülésem egy Megállapodás is született, amelynek részleteit a VSZ honlapján (vsz.hu) olvashatjátok. Ennek fontos pontja, hogy az öt százalékos alapbér emelés garantált, és remélhetőleg egy magasabb végleges mértékben, január elsejétől számfejtve márciusban, a februári bérrel utalják.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Tökös gondolatok

Van az úgy, hogy az ember fia, vagy lánya meglepődik, meghökken vagy egyszerűen csak elakad a szava azon, amit lát, vagy épp nem lát. Így jártam nemrég, amikor megállapítottam, hogy egy tök nem sok, nekem annyi sincs, egyet sem láttam, amikor lenéztem a helyére. Hűlt volt a hely, így talán érthető, hogy elszomorodtam, hiszen beláthatják hölgyek és urak egyaránt, bizony így kevesebbet ér az élet – már annak, aki szereti. Ám ez mind semmi, mert halovány gőzöm sem volt arról, miképp segíthetnék magamon, én, vagy bárki más.

A hiányosságom okát nem tudom, és nem is akarom ráfogni se a nyuszira, se az időjárásra, se bármely más, éppen soros bűnbakra. Ami lehetne akár az időjárás is, vagy a szomszéd, én inkább magamra vettem a terhet. Olvasóimat is csak kicsinyt terhelem a problémámmal, aki járt már így, megért. Ezen gondolatok kavargtak a fejemben, miközben szokás szerint etettem a rákokat a dohányzóban, és rá kellett jönnöm, meglepődni lehet kellemesen is: csupán össze kell futni egy olyan emberrel, aki gondolkodó típus, jó indulatú és szívesen nyilvánít véleményt.

Ritka fajta, különösen, ha lapunkról, a Záhonyi Vasutásról van szó. Ő viszont megszólított, és jelezte, hogy tetszett neki a múlt heti számunk. Még úgy is, hogy sajnós nem minden cikkünk szól róluk, mint például amit a közelgő kongresszusunkról írtunk. Majd hozzátette, hogy szerinte általában is jókat írunk, rendszeresen elolvas bennünket. Mit tagadnám, jól esett, illedelmesen és őszintén megköszöntem, sőt, még a töketlenségemről is megfeledkeztem. Ami azért fontos, mert másképp folytatódott ez a megszólítás, mint az eddigiek.

Kritikusunk a másodikról érkezett, és mihamar tovább indult, mert szolgálatba igyekezett. Én lelkesen követtem a kocsijáig, miközben még váltottunk pár szót, és akkor láttam, hogy valamit pakolgat a csomagtartóban. Kétségtelen, nyomban felvillant a szemem a látványtól! Megkérdeztem, honnan lehet ilyen szépeket szerezni, és kiderült, hogy a sajátja. Jeleztem is, hogy legalább egyet vásárolnék, mert, hogy nagyon nagy hiányom van.

Szívélyesen megígérte, hogy hoz majd, és az ígért nap előtt jóval meg is keresett. Amikor arról kérdeztem mivel tartozom, azt mondta, áldással és jó szóval! Hát, áldás neki és jó szó! Neki és mindenkinek, mert alighanem mindannyiunknak jól esne minden nap a jó szó és az áldás. Mert, ha mindenki a jó szóra törekednék, áldás volna munkáján, szavain, és mindenkin, akivel dolga akad.

Én meg örömmel vittem haza szerzeményem, ami bár darabokban furcsán nézett ki, de még is az enyém volt. Este a gazdasszony legott kezelésbe is vette az anyagot, tovább aprította és mihamar a sütőbe került. Egyik ilyen lett, a másik meg

olyan, de jóízűen falatozzuk a tökömet azóta is, hiszen áldás van rajta!

Dolhai József

Helyi hírek röviden

B+N Referencia Zrt. – Záhony

Az elmúlt napokban felütötte fejét a hír, hogy a B+N Referencia Zrt. nem adja meg az előírt minimálbér emelést munkavállalóinak január 01-től. A hírek szerint az emelt bérek kifizetése a március 10-én utalt munkabérekkel együtt fog megtörténni 2023. január 01-ig visszamenőleg. Szakszervezetünk telefonon és levélben is megkereste a munkáltatót, és bár írásos választ még a mai napig nem kaptunk, de telefonon cáfolták a hírt. Vagyis a minimálbér és a garantált bérminimum 2023. január 01-től jár minden munkavállalónak.

HUMORSAROK

CSATÁROZÁS

Az őrmester parancsba adja, hogy mindenki fogjon ásót, és ásson egy mély gödröt magának fedezékképpen.

- Uram! – kérdezi a baka – Miért kell nekünk most itt még gödröt is ásunk?
- Azért fiam – feleli az őrmester – mert ha támad az ellenség, a fedezékben tudunk védekezni.
- Szerintem inkább mi támadjuk meg őket, és ássanak ők gödröt...

FEKETE

Két székely fát vág az erdőben: te, Áron, tudod-e, mi az a vagánykodás?

– Nem!

A székely feldobja a fejszét, alááll, és az utolsó pillanatban elugrik a leeső fejsze elől: na, látod, ez a vagánykodás.

Áron másnap a fiával megy fát vágni, gondolja, villant a fiúnak egyet: fiam, tudod-e, mi az a vagánykodás?

– Nem, apám!

Áron erre feldobja a fejszét, alááll, az ugrás előtt megbotlik, és agyonüti a fejsze.

A fiú egyedül megy haza, az anyja kérdezi: hol van apád, fiam?

– Kint vagánykodik az erdőben...

Balogh Attila